

Érkező

Mi mindig éjjelente betegedtünk le, amikor a leggyengébbek voltunk. Ő lázas volt és álmodott közben, én szerettem, ha fölém hajolnak, és betakarnak, ha fázom. Minden éjszaka egymás mellé feküdtünk, hogy kiegészítsük egymást, mi ketten voltunk egy hatalmas egész, külön-külön gyengék, külön-külön nem tudtunk a világról, anyáról, apáról meg főleg nem.

De aznap este minden megváltozott.

Mert kint a cseresznyefaágak összekocantak, a lámpák nem égtek az utcán, az aszfalt hidegebb volt, és sokkal nyirkosabb, mellettünk a lőtér egyetlen dombja is elnémult. Az öcsém is érezte, hogy valami majd nemsokára történni fog, nem csak bennünk, de odakint is, a szobában is, a ház sárga falain is, anyáékkal is, az életünkben is.

Magától jött. Azt nem tudtuk, honnan, miért, mikor vagy kivel. Reggelre langyos lett az öcsém teste, én a saját helyemen keltem, a faágak kirügyeztek, a lámpák fényes nappal szebben világítottak, mint máskor, az aszfalt teljesen megszáradt, a domb újra beszélni kezdett, és akkor összenéztünk.

Barna volt a haja: rövid; hosszú a nyaklánc: keresztes; az arca mosolygós, szép. Egész lénye úgy elvarázsolt, hogy úgy éreztük, nem is létezhet ilyen. Kicsik voltunk még, rettentően kicsik.

Bizalommal beszélt hozzánk az első perctől, ahogy belépett a szobánkba. Közölte, hogy marad. Az öcsémet előbb kiemelte a sötétségből, megfésülte, átöltöztette, ablakot nyitott, és a redőnyt is felhúzta. Messziről, de követtük a lépcsőn, le a konyhába, le az asztalig, visszamentünk egy szintet vagy kettőt a létrán, hogy majd együtt újraépíthessük, betömjük a lyukakat a falban, amik kimaradtak. Az öcsém szeme újra fényesebb volt, mint anyáék mellett valaha, kapkodta a fejét és a levegőt, rácsodálkozott a világra.

Minden mozzanatát megfigyeltem. Énekelt. Dúdolt mindennek, amit látott vagy megfogott, az a picit, mégis ideges mosoly állandóan ott ült a szája sarkában, letörölhetetlenül. Illatos is volt. Megmagyarázhatatlan, finom szag volt a blúzán, a kabátján, a sapkáján, a mindig rendezett táskájában. Idegesített. Ha ettünk, én a szoba sarkában ettem, ha kirándultunk, én mögöttük haladtam, ha vásároltunk, soha nem kértem semmit, pedig a gombóc fagyi száz forint volt, a tábla csoki százötven, a nyalóka harminc, a dombon kirándulás pedig ingyenes.

Éjjel az öcsém mellé akartam bújni, hogy érezzem. Hogy melegítsen. Hogy a kezem a lázas homlokára tehessem, és törődhessek vele. De nem volt már lázas. Én sírtam. Ő meg csak mondta. Mondta azt a sok csodát, sorolta, kacagva sorolta azt a furcsa érzést odabent, meg a vajjas kenyér sós ízét, meg a teafőző színét, hogy megtanult varrni, holnap majd hímezni fog nekem egy szép könyvjelzőt, egy szuszra hadart el mindent, a levegőt sem kapkodta.

Éjjel egyedül merültem álomba. Három takaró sem volt elég ahhoz, hogy melegnek érezzem az otthont.

Köhögve keltem. A szoba üres volt és fényes, leszámítva azt a sok játékos dobozt, meg a szőnyegen szétterített puzzle-képeket, nem is tudom, mit érezhettem, talán, hogy az öcsém, életében először elárult engem. Pakolni kezdtem a színes képeket a dobozaikba, lazán estek szét a darabkák a kezemben, mintha nem is puzzle, hanem csokoládés, omlós sütemények lettek volna.

Azok voltak.

Ott álltak az ajtóban a süteménnyel és egy bögre teával, nekem hozták, hogy meggyógyuljak, egyik bátran, most készült el, hát én meg kirohantam a szobából, le a lépcsőn, le a földszintig, ki a garázson át, el az udvar végébe, a mogyoróbokor alá, hogy ne találjanak meg, kicsit sírtam is, kicsit akartam is a törődést, hogy utánam jöjjön az öreg kezével, a furcsa illatával.

Megtalált. Akkor szedte elő azt a könyvet.

Nagy, kék könyv volt, vagy fekete, és aranybetűkkel rajzolódott ki a címe. Beguggolt mellém a

mogyoróbokor alá, nem szólított meg, csak előszedte azt a könyvet, és olvasni kezdte, én meg néztem a szemét, hogyan halad sorról sorra. Akkor a mogyoróbokor is odakéredzkedett, az ágai félkörben ölelték át a vállát, mögüle a Nap besütött arra a néhány percre, tiszteletteljes, szép percek voltak. Megszakíthatók.

És mesélt.

Nem csak abból a nagy könyvből, hanem az öcsém fejéből is, meg a sajátjából is. A táskájában hozott magával egy történetet, egy dalt, egy megmosolyogható pillanatot, a kezében lekváros piskótát, délutáni mosogatószagot, a könyvben meg Tornyot, Noét, állatokat. Bent a házban az öcsém megkérdezte, látom-e már én is, hogy a fal nincs tele résekkel, hogy apát elfelejtettük teljesen, hogy anya a legigazibb ember most az életünkben és Ő, mert a rajzainkból is tud olvasni meg a szemeinkből, amíg anya dolgozik, és mi mi lehetünk.

Attól a naptól kezdve minden nagyon felgyorsult. Megint játszani kezdtünk, tanulni, festeni, rajzolni, kirándulni, hogy legyen mit újra papírra rajzolnunk és naplóba írunk. Színházba vitt, hogy egy életre megszeressem, az öcsémnek megmutatta az erdőt és a számlálhatatlan fűszálat is benne, hogy ragaszkodhasson. Terelgetett, szeretett, énekelt és élni tanított, akkor is, amikor épp nagyon sokat jött hozzánk, akkor is, amikor nem tudtunk róla semmit. „Szeressetek.” Ezt mondta, és ez minden nap eszünkbe jut, amikor a suttogó dombra, a nyirkos aszfalra, égő lámpákra és cseresznyefaágra gondolunk.

GOMBOS ZSÓFIA: Tájidegen - 2018

